

Arnhem, 12 februari 2023

Lief Lonkend Voorjaar,

De volle maan trok deze week de eerste krokussen uit de grond,
onze tuin is nu bespat met paars en geel
en er staat al knop in de katjes van de stermagnolia -
die sinds de gemeente de mussensluier in de straat verwijderd heeft
vol zit met klein gevogelte.

In de dierentuin zagen we de tijgers elkaar kopjes geven.

Ik weet dat ik te vroeg juich,
dat de verandering die zich aandient zich nogal traag voltrekt
en zich meer toont in wat ik wil zien dan in de werkelijkheid –

de bleekblauwe februarilucht kan weer vergrijzen tot april,
de jonge konijntjes zullen weer verzwolgen worden door een wintermist,
de smienten stellen hun vertrek naar het Noorden vast nog uit

en de longdiepe slijmhoest die al weken uit alle kamers hier klinkt
concurrereert nog te zeer met de roep van de roodborstjes
om al echt van lente te kunnen spreken – ik weet het.

Toch zie ik om me heen de mensen
voorzichtig hun verlangen ontkooien.

Mijn zoon had zijn eerste discofeest
en toen ik hem op kwam halen
- bezweet, rode wangen, een glimlach waar ál zijn tanden uit staken -
zag ik in de zevenjarige de zeventienjarige,
zag ik in zijn lach de lach die hij voor anderen zou reserveren dan voor mij.

Opeens kromp mijn hart van de gedachte
aan een toekomst die voorbij ging.

Nostalgie is het belangrijkste symptoom van verandering
en ik leed er al bij voorbaat aan.

Ik had mezelf vastgezet in een tegenstelling:
terwijl ik de maanden vooruit wilde spoelen,
wilde ik de jaren vertragen.

Maar ik kan willen wat ik wil,
voor het verstrijken heeft de tijd mij niet nodig

en het leven beweegt maar één kant op.

Gelukkig wordt het altijd weer lente.